

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

leden 2026 / ročník XXXVI

Ukončení
Svatého roku

ROZHOVOR
s R. Hunešem

Obnovení sochy
sv. Jana Nepomuckého

ENTERcamp & junior

SPOLEČENSTVÍ
HUDBA
PŘÁTELSTVÍ
DISKUZE
SPORT
ŽIVOT
JÁ
DYNAMIKA
POHODA
MODLITBA
CHVÁLY

ENTERjunior: 19. 07. – 25. 07. 2026 (13-15 let)
ENTERcamp: 27. 07. – 02. 08. 2026 (16-21 let)

Kde: Diecézní centrum života mládeže Ktiš
Přihlášky: od 1. 3. 2026 na www.entercamp.cz
více info: entercamp.cz nebo IG [dczm_ktis](https://www.instagram.com/dczm_ktis)

 DCM ČB
Diecézní Centrum Mládeže
České Budějovice

 SPOLEK KTIŠ
PRO MLÁDEŽ

Obsah

Editorial	3
Ukončení Svatého roku 2025	4
P. Bohuslav Švehla a Vítězslav Marčík převzali vyznamenání České biskupské konference	5
Od kladiva k zednické lžíci, aneb od otevření k uzavření Svaté brány	6
Katedrála sv. Mikuláše oslavila výročí svého posvěcení v novém šatu	8
Adventní duchovní obnova pro seniory	9
Slovo života pro děti	10
Tříkrálová sbírka v českobudějovické diecézi	12
Tři králové v 21. století	13
Setkání Charit českobudějovické diecéze s Mons. Vlastimilem Kročilem	13
K obnovení sochy sv. Jana Nepomuckého: rozhovor s JUDr. Janem Kotousem	14
Personalia	15
Poselství našich duchovních velikanů: „Radost všem, kdo jsou v jakékoliv tísní“	16
Robert Huneš: Hospic je myšlenkou lidskosti	17
10. výročí úmrtí biskupa Jiřího Paďoura	20

Pozvánka na ENTERcamp / ENTERjunior na Ktiši

Zveme mládež ve věku 13 až 21 let na letní setkání ENTERcamp a ENTERjunior, které se koná v DCŽM Ktiš. Je to skvělá příležitost, jak prožít týden v partě věřících vrstevníků, užít si sport, zábavu i dílny a zároveň načerpat duchovní sílu. Čekají vás mše svaté s kapelou, zajímaví hosté a prostor pro diskusi. Nebojte se „zmáčknout ENTER“ a vstoupit do něčeho nového ve vztahu s Bohem! Podrobnosti a přihlášky najdete na plakátku ve vývěsce nebo na webu www.entercamp.cz. Těšíme se na vás!

P. Rafael spolu s týmem ENTERcampu

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Ing. Stanislava Vitoňová

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 6. 2. 2026

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Slavnostní mši svatou u příležitosti výročí posvěcení katedrály svatého Mikuláše v Českých Budějovicích sloužil 22. prosince 2025 diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil. Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Petr Šamec

JUDr. Jan Kotous a jeho pes Archie při každodenním venčení u podstavce sochy sv. Jana Nepomuckého. Více v článku na str. 14

Editorial

Milí čtenáři,

na svátek Svaté rodiny 28. prosince jsme v jednotlivých diecézích po celém světě uzavřeli Svatý rok a 6. ledna Svatý otec Lev XIV. uzavřel i poslední Svatou bránu v bazilice sv. Petra a ukončil tak Svatý rok 2025, který nám poskytl mnoho možností prosit o odpuštění našich hříchů a trestů, které s sebou nesou stálou potřebu očišťovat své srdce a růst v lásce k Bohu.

Skončení Svatého roku ale neznamená ani v nejmenším, že máme polevit ve své snaze o konání dobra, růst ve víře a lásce. Právě naopak bychom měli ze Svatého roku do roku 2026 vcházet posílnění Božím odpuštěním a odhodláním konat dobro. Vždyť i následující roky nám budou nabízet mnoho nových příležitostí k získání Božího odpuštění, včetně plnomocných odpustků (při splnění obvyklých podmínek), například když se zbožně ve společenství budeme modlit svatý růženec a rozjímat skrze evangelia o životě Pána Ježíše.

Přeji Vám tedy, aby tento nový rok byl pro vás požehnaný a prozářený vírou ve vtěleného Božího Syna, který nás svou smrtí na kříži vykoupil a na věky spasil.

✠ Vlastimil, biskup českobudějovický

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Ukončení Svatého roku 2025

Slavnostní mši svatou v katedrále svatého Mikuláše o svátku Svaté rodiny (28. 12. 2025) byl v naší diecézi ukončen Svatý rok 2025.

„Bylo přáním papeže Františka, aby ve všech katedrálách na celém světě byl Svatý rok zahájen a také ukončen právě na tento svátek, kdy máme před očima malé betlémské Dítě Ježíše, Marii a Josefa,“ započal svou homilii hlavní celebrant mše svaté, diecézní biskup českobudějovický Mons. Vlastimil Kročil. Vzpěťtí vysvětlil, že papeže Františka vedla k tomuto rozhodnutí myšlenka, že všichni věřící v Ježíše Krista tvoří jedno společenství, jednu velkou rodinu Církve. Všichni patříme Pánu, my všichni jsme Jeho dětmi. Putujeme společně tímto světem jako poutníci naděje a známe cíl svého putování. *„Dnes děkujeme Pánu za uplynulý Jubilejní rok s mottem „Poutníci naděje“, v němž jsme mohli zakusit sílu Božího milosrdenství a Jeho dobroty. Věřím, že jsme byli posíleni a upevněni ve víře, naději a lásce,“* učinil tečku za Svatým rokem 2025 diecézní biskup českobudějovický.

Ve své homilii se biskup Kročil věnoval rozjímání o nazaretské rodině a duchovních hodnotách, které jsou s ní neodmyslitelně spjaty a které se v posledních desetiletích vytrácejí, ač do života nutně a bezpodmínečně patří. Jedná se o vzájemné poznávání, úctu jednoho k druhému, schopnost vyjít sám ze sebe, pěstování společného dobra, umění sebeobětování pro druhé, schopnost mlčet i se společně modlit. Mluví o nejdůležitějším vztahu – vztahu mezi manželi, od něhož se pak odvíjí vztah rodičů a dětí. Věnuje se slovům apoštola Pavla o podřízenosti ženy a uvádí, že jsou často přijímána s rozpaky, neboť dnešní společnost preferuje rovnoprávnost mezi mužem a ženou.

„Ona podřízenost však platí ve vztahu vzájemně, jako musí být vzájemná láska mezi mužem a ženou,“ vysvětlil otec biskup Vlastimil a doplnil myšlenku: *„Kdo opravdově miluje, nemá problém se podřídit a nepocituje to jako nějaké ponížení. Podřízenost v tomto smyslu znamená spíše vnímat potřeby druhého, být citlivý, empatický, být schopný vést dialog, nerozhodovat o všem jen sám, jde také o schopnost vzdát se svého vlastního „já“ ve prospěch společného „my“.“*

Jsme hříšní lidé a cítíme svou nedostatečnost. Na cestě k ideálu dokonalé pravdy a lásky často klesáme a padáme. Bůh nám však vždycky pomůže vstát, nenechá nás bez pomoci. Neopomíejme velikost a krásu ideálu! Nestydíme se za ně a nevzdávejme se jich, to by byl začátek konce. Stůjme na stráži hodnot evangelia, na stráži hodnot ryze křesťanských!

V závěru své homilie adresoval biskup Kročil shromážděnému Božímu lidu slova povzbuzení: *„Bratři a sestry, každý z nás je na své vlastní pouti, která je jedinečná a neopakovatelná. Zároveň však kráčíme jako společenství, a dokonce, jak jsem už zmínil na začátku, i jako členové jedné velké rodiny, která se navzájem podporuje v tom, abychom jednou dosáhli cíle naší pouti, jímž je Boží království. Snažme se kráčet i nadále s důvěrou a nadějí! Amen.“*

Před závěrečným požehnáním přijali z rukou Mons. Kročila ocenění České biskupské konference za rok 2025 dva diecézané: P. Bohuslav Švehla a pan Vítězslav Marčík. Více si přečtete v článku na straně 5.

Stanislava Vitoňová

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

P. Bohuslav Švehla a Vítězslav Marčík převzali vyznamenání České biskupské konference

O svátku Svaté rodiny v neděli 28. prosince 2025 – v závěru slavnostní mše svaté k ukončení Svatého roku – předal českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil z pověření předsedy České biskupské konference (ČBK) dvěma českobudějovickým diecézanům vyznamenání udělené na červencovém zasedání ČBK na Velehradě. Oběma oceněným srdečně blahopřejeme!

P. Bohuslav Švehla se narodil se v roce 1955 v Sušici. Na kněze byl vysvěcen v roce 1985. Poté působil v duchovní službě v českobudějovické diecézi a krátce také jako vojenský kaplan v Bosně. Od roku 1999 sloužil českým krajanům v Německu, kde vedl Českou duchovní službu ve Stuttgartu a v Mnichově. Po 26 letech svého působení na misi v Německu se vrátil zpět do českobudějovické diecéze, kde nyní vypomáhá v českobudějovickém vikariátu ve farnosti Hluboká nad Vltavou, Hosín a okolí. Pamětní medaile byla P. Bohuslavu Švehlovi udělena za jeho dlouholetou obětavou pastorační službu pro české krajany ve Spolkové republice Německo.

Vítězslav Marčík je český herec, loutkář a vypravěč. Narodil

se v roce 1963 ve Zlíně. Vyučil se elektrikářem a vystudoval lidovou konzervatoř v Ostravě. V září 1990 se stal členem divadelního souboru českobudějovického Malého divadla. Od roku 1992 je zakladatelem a čelným představitelem Divadla Víti Marčíka, kde se snaží propojovat lidové divadlo s duchovním poselstvím, a to především jako herec, režisér, scenárista a hudebník. V tomto vlastním rodinném divadle vystupuje se svým souborem a vytváří pohádková představení. Je ženatý a se svou manželkou Evou má šest dětí. Děkovné uznání bylo panu Marčíkovi uděleno za jeho originální a netradiční předávání trvalých hodnot.

Stanislava Vitoňová

Od kladiva k zednické lžíci, aneb od otevření k uzavření Svaté brány

Na slavnost Zjevení Páně jsme mohli být díky televizním přenosům a zprávám v médiích svědky nevšední události – uzavření Svaté brány v bazilice sv. Petra na Vatikánu. Obřad vedl a následnou mši slavil papež Lev XIV. (Robert Francis Prevost, *1955, papežem od 2025).

Zvědavým pozorovatelům jistě neuniklo, že v porovnání s obřadem otevření byl obřad uzavření Svaté brány jednodušší. V závěru Velkého jubilea roku 2000 k tomu řekl papežský ceremonář Mons. Piero Marini (*1942): „*Obřad zavírání dveří, ačkoli si zachovává ušlechtilost římského ritu, se na rozdíl od rituálu otevírání, který se slavil v loňském roce (tj. 24. 12. 1999), vyznačuje velkou jednoduchostí textů a rituálních sekvencí. Samotný akt zavírání dveří nemá stejně bohatý význam jako jejich otevření*“ (Mons. Piero Marini, tisková konference 22. 12. 2000). Gesto zavření dveří samo o sobě nemá tak bohatou pozitivní symboliku, jako jejich otevření.

Jak vznikl obřad zavření Svaté brány, který zakončuje slavení Jubilejního (Svatého) roku? Odpověď nacházíme v době papeže Alexandra VI. (Rodrigo Borgia, 1431–1503, papežem od 1492) a jeho ceremonáře. Na žádost papeže sestavil Johannes Burchard (?1450–1506) slavnostní a působivý ritus pro zakončení Jubilejního roku 1500, který se měl konat na Štědrý den téhož roku. Papež však krátce před Vánocemi onemocněl a oslava byla odložena na Zjevení Páně. Rituál připravený Burchardem měl tak silnou symboliku, že zůstal aktuální až donedávna a byl s drobnými změnami používán až do pontifikátu Pia XII. (Eugenio Maria Giuseppe Giovanni Pacelli, 1876–1958, papežem od 1939).

Z historických popisů můžeme stanovit tyto části: nešpory, obřady slavené před vstupem do Svaté brány, obřady slavené na prahu Svaté brány, obřady slavené po průchodu Svatou branou a závěrečné obřady. Součástí bylo také uctívání relikvií umučení Páně (kopí římského setníka Longina, závoj Veroniky a části Pravého kříže), požehnání cihel potřebných k uzavření dveří svěcenou vodou, umístění tří pozlacených cihel papežem, vložení zlatých a stříbrných mincí do schránky v bráně, umístění stříbrných cihel hlavní penitenciáři Svaté římské církve a jednoduchých cihel zpovědníky baziliky sv. Petra. To probíhalo za zpěvu hymnu „*Caelistis Urbs Ierusalem*“ a modlitby papeže „*Deus, qui in omni loco*“. Vše pak zakončil slavnostní zpěv „*Te Deum*“ zakončený udělením apoštolského požehnání.

Struktura obřadů při uzavření Svaté brány je vlastně obráceným pořadím obřadů pro otevření. Při vytváření rituálu uzavírání využil Burchard prvky existující v římské tradici již po staletí: téměř ve všech procesích s papežem byly neseny zapálené svíčky; uctívaly se relikvie roušky sv. Veroniky; stejně jako

v pohanské tradici byly umístěny cenné předměty (zlaté a stříbrné mince) do otevřené městské hradby.

Poslední zavření Svaté brány podle tohoto ritu se konalo 24. prosince 1950 papežem Piem XII. Nejdůležitější část obřadu – vlastní zazdění Svaté brány – se odehrálo v atriu baziliky sv. Petra. Na připraveném stole ležela malta a pozlacené a postříbřené cihly. Za ním byly naskládány hladké cihly s erbem *Reverenda Fabbrica di San Pietro* (instituce pečující o opravy a provoz baziliky – dílna baziliky svatého Petra). Tyto cihly byly darovány věřícími, jejichž jména na nich byla vyryta (po dvaceti pěti letech, tedy při dalším otevření Svaté brány, si dárci mohli své cihly vyzvednout).

Svatý otec se pak nad maltou a cihlami pomodlil, poté přišel ke Svaté bráně a poklekl na polštář před jejím prahem. Asistent kardinál jáhen mu podal zednickou lžici ozdobenou papežským erbem. Lžici Svatý otec třikrát použil k nabrání malty, kterou nanесl na práh. Pak položil tři pozlacené cihly do Svaté brány (jednu uprostřed, jednu vpravo, jednu vlevo) a řekl: „*Tyto kameny umísťujeme kolem Svaté brány, zavírajíc to, co bylo otevřeno pouze pro Jubilejní rok*.“ Pozlacené cihly nesly na jedné straně datum oslav jubilea „*Anno Iubilaei 1950*“ a na druhé straně nápis „*Pius XII. Pontifex Maximus, aperuit et clausit*“ Za zpěvu hymnu „*Caelestis Urbs Ierusalem*“ se papež vrátil na svůj trůn.

Kardinál Velký penitenciář Svaté římské církve – správce oddělení církevního práva – poté přistoupil ke Svaté bráně a umístil do ní tři postříbřené cihly. Následovali jej čtyři zpovědníci z baziliky svatého Petra, kteří přidali obyčejné cihly. Na závěr slavnostního obřadu Svatý otec zazpíval chvalozpěv „*Te Deum*“ a udělil všem přítomným apoštolské požehnání. Současně s obřadem v bazilice sv. Petra předsedali papežští legáti – kardinálové obřadům uzavření Svaté brány ve třech dalších patriarchálních bazilikách.

Svatá brána byla poté dočasně uzavřena Sanpietrini (pracovníky dílny baziliky) a po Vánocích byla brána odborně zazděna poté, co členové kapituly kanovníků svatého Petra dovnitř umístili kovovou schránku (*capsis*) s dokumenty, mincemi a papežskými medailemi Svatého roku a klíči ke Svaté bráně.

Otevírání a zavírání Svaté brány Svatým otcem (nebo jeho legáty) bylo a stále je v konečném důsledku významným

Papež František otevírá Svatou bránu 24. prosince 2024.

znamením jedinečného postavení papeže a jeho primátu – petrovské služby, neboť „*když otevře, nikdo nezavře, a když zavře, nikdo neotevře*“.

Papež sv. Pavel VI. (Giovanni Battista Enrico Antonio Maria Montini, 1897–1978, papežem od 1963, kanonizován 2018) se při otevírání Svaté brány na Štědrý den roku 1974 z velké části držel obřadu, který navrhl Burchard. Na Štědrý den následujícího roku se však od tradičního rituálu poněkud odchýlil a osobně bránu nezapečetil – nezazdil. Za zpěvu Královských chval šel papež od hrobu sv. Petra ke Svaté bráně a prošel jí jako poslední. V atriu baziliky sv. Petra pak konal liturgii slova (Vstupní obřady, Kyrie, Kolekta) a poté poklekl u své katedry v tiché modlitbě. Zatímco Sixtinská schola zpívala „*O Clavis Davide*“, papež přistoupil ke Svaté bráně a zavřel dvoje bronzové dveře, modlíc se: „*Kristus včera i dnes, začátek a konec, když on otevře, nikdo nemůže zavřít; když on zavře, nikdo nemůže otevřít. Jemu je věčná sláva a moc na věky věků.*“ Poté Svatý otec zaintonoval „*Sláva na výsostech Bohu*“ a se svým doprovodem se vydal na náměstí svatého Petra, aby slavil mši svatou. Svatá brána byla později zazděna, ale bronzové dveře zůstaly viditelné zepředu brány v atriu.

Také papež sv. Jan Pavel II. (Karol Józef Wojtyła, 1920–2005, papežem od 1978, kanonizován 2014) na konci mimořádného Jubilea vykoupění (1983/84), a také Velkého jubilea roku 2000 upustil od Burchardova rituálu a pouze zavřel dveře ve Svaté bráně.

Papež Lev XIV. zavřel dveře Svaté brány v bazilice sv. Petra na slavnost Zjevení Páně 6. ledna 2026 a tím formálně ukončil Svatý rok zahájený 24. prosince 2024 jeho předchůdcem papežem Františkem (Jorge Mario Bergoglio, 1936–2025, papežem od 2013). V souladu s praxí zavedenou v roce 1975 (a dále zjednodušenou sv. Janem Pavlem II.) se obřad omezil na zavření dveřních křídel. Papež Lev XIV. pronesl modlitbu díkyvdání za Řádný svatý rok 2025: „*Tato svatá brána je zavřená, ale brána Tvého milosrdenství není zavřená.*“ Pokračoval prosbou, aby poklady božské milosti zůstaly otevřené a „*abychom na konci naší pozemské pouti s důvěrou klepali na*

Papež Lev XIV. uzavírá Svatou bránu v bazilice sv. Petra na Slavnost Zjevení Páně (6. ledna 2026).

dveře Tvého domu a těšili se z plodů stromu života.“ Za zpěvu antifony „*O clavis Davide*“ papež přistoupil ke Svaté bráně, poklekl na její prahu a po chvilce tiché modlitby osobně zavřel dvě velká bronzová dveřní křídla. Toto gesto zdůrazňuje, že Jubilejní rok končí, zatímco Boží milosrdenství zůstává vždy otevřené. Ihned po zavření Svaté brány předsedal papež mši svaté na slavnost Zjevení Páně v bazilice svatého Petra.

Fyzické zazdění Svaté brány dnes probíhá v soukromí přibližně deset dní poté za účasti duchovenstva příslušné papežské patriarchální baziliky v čele s kardinálem arciknězem, na který dohlíží Úřad pro liturgické obřady Nejvyššího velekněze – papeže. Technici stavby baziliky sv. Petra – tzv. Sanpietrini (v ostatních papežských bazilikách technici guvernoraátu Vatikánského městského státu) – postaví uvnitř baziliky cihlovou zeď, která utěsní Svatou bránu.

Kardinál arcikněz James Harvey (*1949) při uzavření Svaté brány v bazilice sv. Pavla řekl: „*Svatá brána tedy není jen fyzickým prahem, ale průchodem, který je třeba překročit, nechat za sebou to, co tíží srdce, aby se vstoupilo do prostoru milosrdenství.*“ Kardinál arcikněz dodal, že překročení Svaté brány znamená „*vzdát se všech nároků soběstačnosti a pokorně se svěřit Tomu, který jediný může dát našemu životu plný smysl.*“

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhich, O.Cr., Ph.D.

Z diáře diecézního biskupa

2. 2. 9:30 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
(uvedení Páně do chrámu)

14. 2. 10:00 Č. Budějovice, katedrála: zasvěcení vdov

18. 2. 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

Změna vyhrazena

Katedrála svatého Mikuláše oslavila výročí svého posvěcení v novém šatu

Katedrála svatého Mikuláše – „Matka a Hlava“ všech kostelů českobudějovické diecéze a jeden z jejích osmi jubilejních chrámů – se ve výroční den svého posvěcení 22. prosince 2025 skvěla novotou. Během roku 2025 byla opravena fasáda a střecha nad presbytářem. A stavební práce pokračují.

Slavnost k výročí posvěcení začala nešporami a následovala mše svatá sloužená diecézním biskupem Mons. Vlastimilem Kročilem.

„Proč přikládáme my, křesťané, chrámům takovou důležitost, když můžeme uctívat nebeského Otce „v duchu a v pravdě“ vlastního srdce nebo ve svém domě?“ táže se biskup Kročil a zmiňuje se o dvou biblických úryvcích: o slovech Pána Ježíše: *„Přijďme k němu a učiníme si u něho příbytek“* (Jan 14, 23) a o slovech svatého apoštola Pavla: *„Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch?“* (1 Kor 3, 16)

Odpovědí na výše položenou otázku je skutečnost, že Ježíš Kristus chce spasit svůj lid jako společenství sjednocené s Ním a mezi sebou navzájem. A právě chrám je místem, kde se křesťanské společenství uskutečňuje a zviditelňuje, kde zaznívá Kristovo slovo a kde se slaví Jeho památka – Eucharistie. *„Křesťanský chrám je posvátným a privilegovaným místem, kde se setkáváme s Bohem a kde zakoušíme posvátno. Je „domem Božím“, místem svatým a chrámem Boha, který se stal člověkem a který v něm skutečně přebývá v Nejsvětější Svátosti pod způsobou eucharistického chleba. Takovému místu náleží pokoj, vážnost a důstojnost a ty bychom zde měli dodržovat,“* řekl otec biskup Vlastimil ve svém zamyšlení nad hodnotou křesťanského chrámu. Co kdysi říkal Pán Ježíš o chrámu jeruzalémském: *„Můj dům ať je domem modlitby“* (Mk 11, 17), platí dvojnásob o chrámech křesťanských.

„Děkujeme našemu Pánu za tento chrám, za tento posvátný prostor, v němž k nám On promlouvá a dává se každému, kdo po Ném touží,“ vyzval na závěr diecézní biskup českobudějovický. *„Pamatujeme s vděčností i na všechny ty, kdo tento chrám budovali, neboť vyrostl z jejich víry a lásky k Pánu Bohu. Kéž i pro všechny, kdo přijdou po nás, zůstane místem, kde naleznou Boha a zakusí jeho milost. Amen.“*

Stanislava Vitoňová

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Prosba přispějte na obnovu katedrál

V souvislosti s opravou střechy presbytáře a fasády katedrál sv. Mikuláše v celkové hodnotě přes 28 milionů Kč bude nutno uhradit z vlastních zdrojů téměř 1,5 mil. Kč. Děkujeme za každý příspěvek na realizaci opravy naší katedrál. Prosíme, pomozte na čísle účtu

561280399/0800

variabilní symbol **2025**

Pán Bůh zaplatí!

Římskokatolická farnost,
děkanství u kostela sv. Mikuláše.

Adventní duchovní obnova pro seniory

V pátek 12. prosince 2025 pořádalo Pastorační středisko při Biskupství českobudějovickém další adventní duchovní obnovu pro seniory. Promluvu světitelů biskupa Pavla Posáda vyslechlo v konferenčním sále Biskupství českobudějovického více než 50 věřících z celé diecéze.

Jen asi 20 účastníků bylo „místních“. Většina dorazila často i ze vzdálených farností jako Záboří u Blatné, Stachy nebo Loučovice. Před zahájením programu uděloval P. Rafael Kaca svátost smíření.

Otec biskup Pavel Posád věnoval svou promluvu tématu „**Advent**“. Na začátku zmínil důležitost zpěvu a připomněl slova sv. Augustina „*Kdo dobře zpívá, dvakrát se modlí*“. Dobře zpívat podle sv. Augustina neznamená dobře intonovat, ale zpívat z čistého srdce.

Poté se biskup Pavel obsáhle věnoval hlavnímu tématu duchovní obnovy. Uvedl, že dnes je původní smysl adventu ohrožen tím, že již od října v mnoha obchodech slyšíme píseň „*Tichá noc*“ a vánoční koledy. Je to ovšem jen marketingový trik: zatímco věřící považují za první den Vánoc až Štědrý den, pro obchodníky končí Vánoce již 24. prosince. Přitom advent je prvním krokem na cestě liturgickým rokem a „*nejdůležitější na každé cestě je vždy první krok*“, zdůraznil pan biskup a dodal: „*Nelze prožívat Vánoce bez adventu – advent je základem celého liturgického roku.*“

V další části otec biskup hovořil o druhém příchodu Krista na konci věků. Zdůraznil, že tento druhý Kristův příchod a příprava na něj jsou podstatnými prvky prožívání adventu. Připomněl, že každý konec je zároveň vždy začátkem stejně tak, jako plynule přecházejí barvy duhy jedna v druhou. To znamená, že konec světa je zároveň začátkem Božího království. Pro každého z nás nastane konec světa okamžikem smrti, který ale zároveň bude začátkem života věčného.

Následovaly úvahy shrnuté heslem „*Radujte se v Pánu*“. Hlavním důvodem radosti v období adventu je podle sv. Pavla citát: „*Pán je blízko!*“ Tato skutečnost je příčinou naší adventní radosti, zatímco příčinou smutku je vzdálení se od Boha.

Svou promluvu zakončil biskup Pavel slovy: „*Mějme veliká očekávání a velké naděje, protože Bůh nás stvořil pro sebe a chystá veliké věci. Tak, jak to zpívá se svým ‚Magnificat‘ žena adventu – panna Maria: ‚Veliké věci mi učinil Ten, který je mocný.‘*“ Po dopolední promluvě sloužil biskup Pavel bohoslužbu v katedrále sv. Mikuláše.

Po obědě mezi účastníky duchovní obnovy zavítal diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil. V úvodu své promluvy se zmínil o českobudějovických adventních trzích (které pořádá město České Budějovice) a velmi ocenil to, že pořadatelé dodržují české tradice, nepodlehli módnímu trendu „*Santa Clause*“ a na trzích mají velký prostor rukodělní výrobci. Otec biskup Vlastimil pak poděkoval účastníkům ze vzdálených koutů diecéze za jejich přítomnost. Následně se zamýšlel nad tím, jak málo stačilo dříve lidem k vyvolání radosti na rozdíl od dneška, kdy je to velmi složité. Na závěr vyzval diecézní biskup přítomné k tomu, aby jako nositelé životní moudrosti předávali svou moudrost vnoučatům: „*Darujte jim výtisk ‚Katechismu*

Foto: Petr Samec

katolické církve a vysvětlete jim, co vám dává radost do vašeho srdce. Církev vás potřebuje v dnešních často rozpolcených rodinách. Zkuste své rodiny ‚zklidnit‘ modlitbou růžence. Modlete se růženec, neboť tím můžete zahlazovat hříchy svých rodin či vnoučat. Modlete se, aby vás vaše děti či vnuci křesťansky pohřbili a nechali za vás sloužit mši svatou. Pokud chcete potkat své děti a svá vnoučata v nebeském království, musíte pro to něco udělat. A pokud to neuděláte, budete se na to dívat celou věčnost.“

Po skončení duchovní obnovy jsme se zeptali na pocity několika účastníků:

Jiřina ze Zubčic: „*Na této duchovní obnově jsem již potřet. Překvapilo mě, že hluboký smysl adventu spočívá v přípravě na odchod na věčnost. Nejvíce na mě zapůsobila věta ‚V bolesti radost nalézám a s moudrostí ji přijímám.‘*“

Anna z Lomnice nad Lužnicí: „*Na duchovní obnovy jezdím, když mi to čas a okolnosti dovolí. Zde jsem poprvé. Z promluvy vše přijímám a otec biskup mi mluví z duše. Na obnovách si obnovuji to, co člověk ve světě ztrácí. A já si to naberu pro další čas a vím, že nejsem sama. Advent je pro mě těžký, protože mé děti žijí světský advent naplno, a mě to bolí. Úplně jsem zde pookřála a s radostí půjdu na mši svatou.*“

Milena ze Záboří u Blatné: „*Na duchovní obnovy chodím obvykle u nás v Blatné, zde jsem poprvé. Těšila jsem se na návštěvu biskupství a slova biskupa Pavla. Mši svatou v katedrále jsem si užila. Celkově jsem spokojená se společenstvím: načerpala jsem duchovní hodnoty a povzbuzení pro celou adventní dobu.*“

Marie z Hrdějovic: „*Na tyto obnovy jezdím pravidelně, protože se mi líbí přednášky otce biskupa Pavla. A moc se mi líbí i společenství děvčat z různých koutů diecéze – povzbuzujeme se navzájem a je to bezva. Zaujala mě pasáž o adventní přípravě na Vánoce. Dříve jsem jezdila do Pasova: tam se v této době opravdu nehrají koledy, ale místo nich jen klasické předvánoční skladby. U nás to lidé vůbec neznají.*“

Petr Samec

Všichni jsem bratři a sestry.

„Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni“ (Ef. 4,4).

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

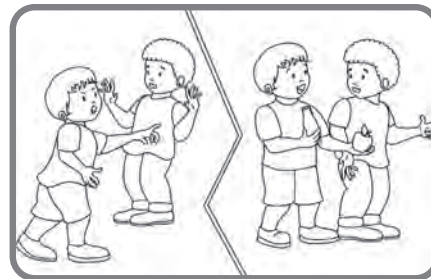
(LEDEN 2026 – Téma Týdne modliteb za jednotu křesťanů 2026)

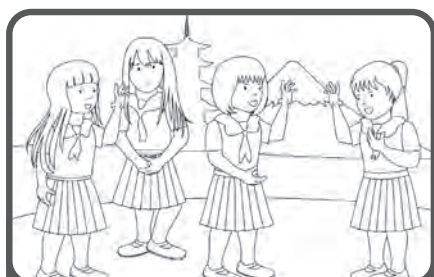
Byly Vánoce, oslava Ježíše, Božího Syna, který pro nás přišel na zem. V příštích měsících si připomeneme jiné momenty z Jeho života, co dělal a učil až do své smrti, vzkříšení a návratu k Otci.

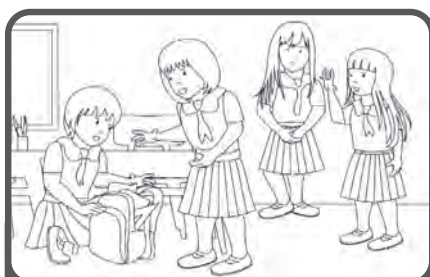
Ježíš nás přišel naučit žít jako jedna velká rodina, kde nezáleží na odlišnosti, protože se máme rádi a pomáháme si. Bůh, Otec všech, z nás dělá bratry a sestry!

I dnes takto můžeme žít! Nemysleme jen sami na sebe, ale hledejme dobro jedni pro druhé, stále si navzájem odpouštějme, tak jak On jedná s námi.

Jsem Rin z Japonska. Tento rok mám mnoho nových spolužaček. Je těžké se kamarádit se všemi, ale snažím se o to. Například jsem se snažila mít ráda jednu, která nikdy nezdravila. A teď už mi na pozdrav odpovídá!

Jiný den ztratila další spolužačka gumu. Začala ji hledat, ale nepodařilo se jí gumu najít. Viděla jsem, že byla hodně smutná a nikdo jí nepomohl hledat. Hned jsem jí začala pomáhat. Ale ani teď jsme ji nenašli!

Guma prostě zmizela! Nakonec začali hledat i ostatní spolužáci... tady je! Bylo to krásné! Nejen proto, že jsme ji našli, ale hlavně proto, že se celá třída společně zapojila do dávání radosti!

SLOVO ŽIVOTA LEDEN 2026

«Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni.» (Ef. 4,4)

V tomto měsíci se mnoho křesťanů po celém světě společně modlí za jednotu. Svatý Pavel nám připomíná, že i když jsme různí, jsme povoláni žít jako jedno tělo, sjednocení stejnou vírou, stejným Duchem a stejnou nadějí.

Co to pro nás znamená?
Naděje je jako malé semínko, které Bůh zasazuje do našich srdcí. Roste, když mu důvěřujeme, a to i v těžkých chvílích.

Naděje nám pomáhá věřit, že láska a dobro zvítězí. Motivuje nás k tomu, abychom svět činili lepším, když začínáme malými gesty laskavosti, míru a přátelství.

Být křesťany není něco, co prožíváme sami. Bůh nás volá, abychom kráčeli společně, abychom žili v jednotě s ostatními... v jednotě všech lidí v lásce a míru¹, tak bude Ježíš skutečně přítomný mezi námi a přinese štěstí a sílu všem.

“V Sýrii jsme všichni vyrůstali společně jako jedna rodina, bez rozdílu mezi katolíky, pravoslavnými nebo jinými křesťany. Velmi se mi líbí to, co se dělá na Květnou neděli: po mši skauti z každého kostela hrají na oslavu hudbu těm druhým.”

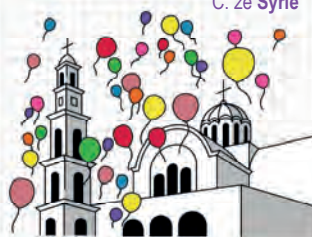

Některé kostely nemají vlastní skauty, kteří by mohli hrát, takže katolíci skauti hrají pro pravoslavné kostely a pravoslavní skauti dělají totéž pro katolické kostely.

Je to jednoduché, ale velmi silné znamení jednoty, které ukazuje, že i když patříme k různým církvím, sdílíme stejnou radost, stejnou víru a stejnou lásku k Ježíši.

C. ze Sýrie

ÚNOROVÝ Nezbeda a Cvrček

V únorovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři naleznou rozhovor s pilotem Martinem Matulou „Mám nejhezčí výhled na světě“, další část reportáže studentky Anny Pavelcové, která působí v salesiánské misi v Tanzanii, povídku „Velký hlad“, začátek příběhu podle Karla Maye „Výprava na otroky“, životní osud Benjamína Franklina v rubrice Osobnosti křesťanského světa, další pokračování „Správné čtyřky“ a osudů Maxmiliána Kolbeho „Rytíř Neposkvrněné“. Vše doplňují tradiční rubriky Humor, Vlčí doupě, Převratné objevy, Filmový svět a Pro bystré hlavy.

Únorový Cvrček ukazuje malým čtenářům, že i hudba a hra na hudební nástroje může přinést ostatním radost.

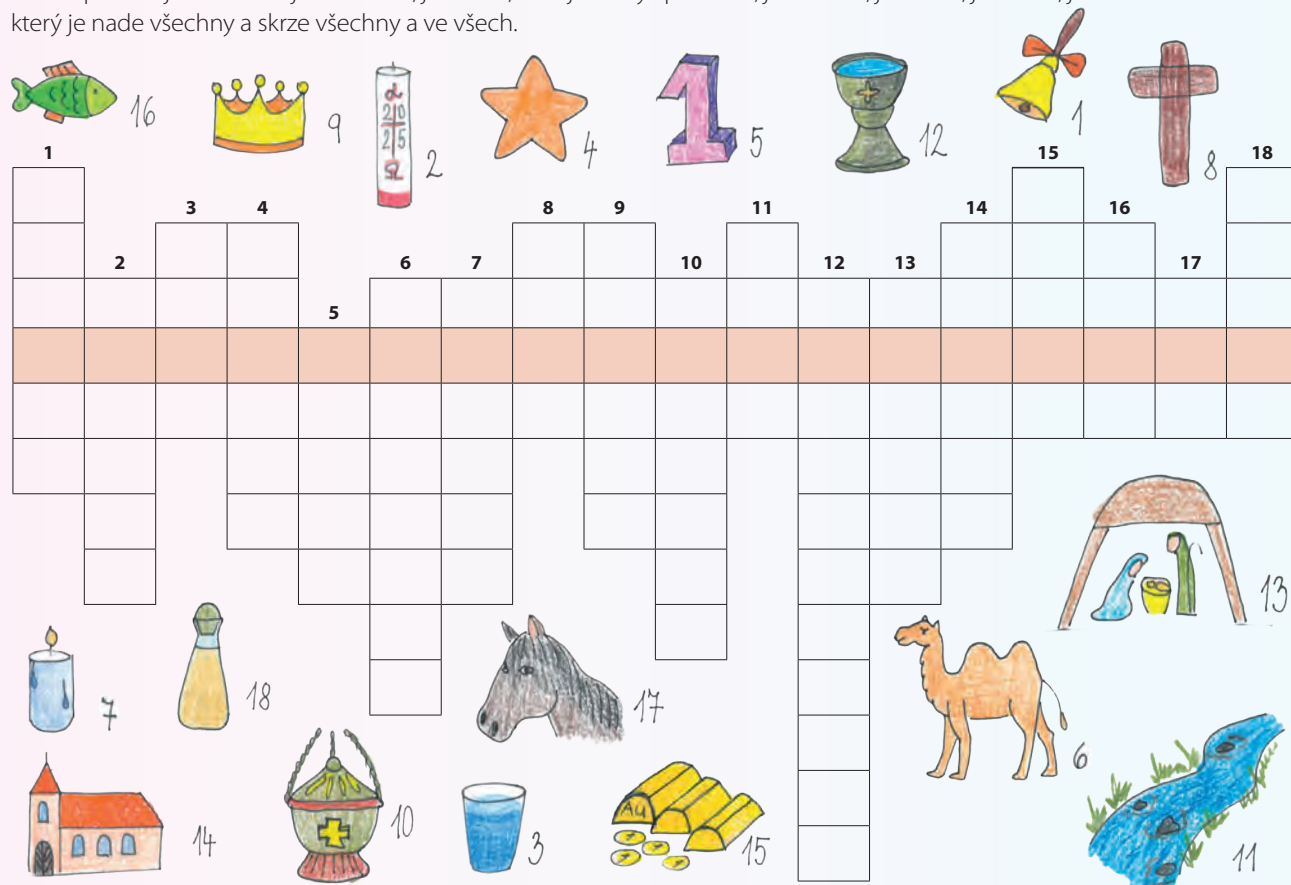
Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky.

Bližší informace:

www.casopisnezbeda.cz

„Je jedno tělo a jeden Duch.“ (Ef 4,4)

Verš tohoto měsíce pochází z dopisu, který psal svatý Pavel z Tarzu Efezanům. Z biblického textu je patrné, že verš, který máme na začátku, ještě pokračuje dalšími dvěma verši a tvoří celou větu. Dokážeš do této věty doplnit všechna slova správně? Tajenka ti napoví. Je jedno tělo a jeden Duch, jedna . . . , k níž jsme byli povoláni, jeden Pán, jedna . . . , jeden . . . , jeden . . . a Otec všech, který je nade všechny a skrze všechny a ve všech.

Správné odpovědi pošlete na adresu katechetky@bcb.cz nejpozději do 15. února 2026. Tři výherci dostanou odměnu.

LEGENDA KŘÍŽOVKY: 1. ZVONEK; 2. PAŠKÁL; 3. VODA; 4. HVĚZDA; 5. JEDNA; 6. VELBLOUD; 7. SVÍČKA; 8. KŘÍŽ; 9. KORUNA; 10. KADIDLO; 11. ŘEKA; 12. KŘTITELNICE; 13. BETLÉM; 14. KOS-TEL; 15. ZLATO; 16. RYBA; 17. KŮŇ; 18. MYRHA.

Tříkrálová sbírka v českobudějovické diecézi

„Mnozí lidé nesou břemena, která sami neunesou,“ napsal českobudějovický biskup Vlastimil Kročil ve svém listu věřícím. „A lidé z našich Charit jim stojí po boku. Pomáhají rodinám, které přišly o milovaného, rodičům pečujícím o děti s hendikepem, seniorům, nemocným i těm, kdo hledají novou cestu. I my jsme zváni přinášet své dary. Možná nemáme ani kadidlo, ani myrhu, ale máme srdce, ruce a ochotu pomoci. Náš dar může mít podobu povzbudivého slova, chvíle naslouchání či praktické i finanční podpory.“

Před katedrálou sv. Mikuláše v pondělí 5. ledna 2025 nejprve vystoupil Bigysbor (pěvecký sbor studentů Biskupského gymnázia J. N. Neumanna) a hned poté předali Ježíškovi své dary tři králové z Marešovy divadelní společnosti. Slavnostní zahájení v katedrále uvedly písně smíšeného pěveckého sboru Perchta z Českého Krumlova.

Křídý pro koledníky posvětil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil, který pak požehnal koledníkům i všem přítomným. Oficiální povolení koledovat na území města České Budějovice udělil koledníkům Lubomír Bureš, náměstek českobudějovické primátorky. Na závěr obešel průvod Tříkrálových koledníků v čele se třemi králi na koních celé náměstí Přemysla Otakara II.

Navzdory skutečně zimnímu lednovému počasí procházeli tříkráloví koledníci v dalších dnech ulicemi mnoha měst a obcí v celé diecézi. Vcházeli do domovů, aby lidem přinesli radost a pokoj, a prosili o pomoc pro ty, kteří se ocitli v nouzi.

Tříkrálová sbírka se konala až do 14. ledna 2026. Hlavním

koordinátorem na území českobudějovické diecéze byla Diecézní charita České Budějovice. „Část vybraných prostředků je určena na to, abychom mohli kvalitně vybavit naše služby – například nakoupit nové přístroje pro domácí zdravotní péči a pečovatelskou službu, zmodernizovat azylové domy pro matky s dětmi, zaplatit terapie pro lidi s duševním onemocněním nebo obnovit vozový park. To jsou všechno věci, na které se nám jako neziskové organizaci shánění peněz obtížně. A pro klienty děláme velkou část služeb bezplatně, abychom udrželi jejich dostupnost,“ řekl ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout.

Peníze z Tříkrálové sbírky podpoří nejrůznější charitativní projekty. Do míst, kde budou peníze vykoledovány, se vrátí 65 % prostředků. Dalších 15 % je určeno na velké projekty regionálních charit. Desetina zamíří na rozvojovou pomoc v zahraničí a zbytek do krizového fondu, odkud jsou prostředky uvolňovány při mimořádných událostech v Česku nebo ve světě.

Petr Samec

TŘI KRÁLOVÉ v 21. století

Dalo by se šustit papírem a zaplňovat řádky důležitými znalostmi či skrze internet a knihy snadno dohledatelnými informacemi o tom, že mágy z východu dovedla hvězda přes Jeruzalém do Betléma.

A jak před narozeným Dítětem padli na zem, klaněli se mu a obětovali zlato, kadidlo a myrhu, které symbolizují královskou důstojnost, božskou přirozenost a úděl přirozenosti lidské. Nadto třeba hlouběji, že ona betlémská hvězda ve skutečnosti nebyla kometou, ale neobvyklou trojnásobnou konjunkcí Jupitera se Saturnem v souhvězdí Ryb a že Jupiter byl označen jako hvězda Boha, Saturn hvězdou Židů a první křesťané měli za symbol Ryby. A tak dále a tak podobně. To všechno je pravdou. Dokonce je to ušlechtilé a dobré. Z jiného úhlu pohledu se vše může jevit vzdáleněji, omšeleji.

O letošním tříkrálovém svátku jsme se s kolegy, jako každoročně, vydali na pochůzku za svěřenými pacienty a klienty. Nastrojili jsme liturgických oděvů jsme zpívali známou tříkrálovou koledu, na veřeje křídou zapsali neméně známý text, převyprávěli betlémský příběh, popřáli Boží požehnání a ztratili pár obyčejných slov. Navštívili jsme řadu pokojů, jeden po druhém. Jak krásné byly úsměvy nemocných! Jak autentický úžas byl v patientských očích, leckdy zalévajících se slzami. Jak ovlhly

Foto: SM. Bohuslava, SCB

oči naše, když si nemluvící dementní stařenka vybavila text písně a zpívala spolu s námi. Jak hebké byly křehké ruce seniora, jež nás vděčně držely a nechtěly pustit. Jak těžce nemocný, jenž zprvu tápal, zda vnímá či trpí přeludem, pak chtěl děkovat a pro hrdlo sevívené emocí mu to vůbec nešlo. Ano, hvězdné konjunkce i vzácné dary věnované betlémskému dítěti jsou pravdou. Ale jak malou proti Boží skutečnosti a milosti tady a dnes.

Robert Huneš, ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

Setkání Charit českobudějovické diecéze s Mons. Vlastimilem Kročilem

V sobotu 6. prosince 2025 se po mši svaté při slavnosti sv. Mikuláše setkali zástupci všech Charit českobudějovické diecéze s diecézním biskupem Mons. Vlastimilem Kročilem a pomocným biskupem Mons. Pavlem Posádem.

Setkání, které se opakovalo po roce a má ambici stát se tradicí, bylo obohaceno osobním svědectvím pana biskupa Kročila o jeho cestě ke kněžství a biskupské službě.

Nechyběli ani prezident Diecézní charity České Budějovice Stanislav Brožka a ředitel Jiří Kohout, kteří spolu s ostatními sdíleli radost ze společného díla. Druhým bodem programu bylo představení rozvojových projektů, které Diecézní charita České Budějovice dlouhodobě podporuje v Bělorusku, Bulharsku a Zimbabwě – tedy v místech, kde se lidé bez pomoci druhých neobejdou.

Velkým obohacením byla poutavá přednáška paní Radky Fraňkové o její cestě do zimbabwského města Kwekwe, kde navštívila dětský domov Mary Ward, vedený sestrami z kon-

gregace Congregatio Jesu. Tento domov poskytuje zázemí asi 70 sirotkům a Diecézní charita České Budějovice jej podporuje už šestnáct let. Paní Fraňková přiblížila život dětí i neuvěřitelnou obětavost sester, které sirotkům dávají nejen střechu nad hlavou, ale i naději do budoucna.

Děkujeme všem za krásné a inspirativní setkání!

P. Stanislav Brožka

Foto: Stanislava Vráhová / Clavěka a Vít

K obnovení sochy sv. Jana Nepomuckého: rozhovor s JUDr. Janem Kotousem

Pane doktore, v prosincovém čísle našeho časopisu jsme slíbili čtenářům zveřejnit podrobnější článek o obnovení sochy sv. Jana Nepomuckého v českobudějovickém parku Na Sadech. Zejména jsme chtěli objasnit důvody, které Vás vedly k poskytnutí daru městu za účelem zrestaurování této sochy.

JUDr. Jan Kotous – v pozadí socha sv. Jana Nepomuckého.

Celkový pohled na obnovenou sochu.

Nejprve mi dovolu, abych Vám a prostřednictvím časopisu popřál čtenářům Setkání požehnaný celý rok A.D. 2026 a v něm pevné a stálé zdraví.

Důvody, které mě vedly k poskytnutí daru na restaurování barokní plastiky sv. Jana Nepomuckého, jsou vlastně tři.

Tím skutečně prvním popudem byla myšlenka zpracovat historickoprávní rozbor celého případu generálního vikáře a vyšehradského kanovníka Jana Velflina, sv. Jana Nepomuckého. Právní historie nebo chcete-li dějiny českého státu a práva jsou totiž mým celoživotním koníčkem. A právě při jedné z procházek při venčení našeho pejska mne to před sochou sv. Jana napadlo. Bylo to někdy koncem roku 2012, kdy jsem odešel do starobního důchodu a začal jsem pobývat častěji ve svém rodném městě. Do důchodu jsem totiž

odcházel po 20 letech ze svého hlavního pracovního poměru u Vyšehradské kapituly. Jako většina právníků jsem trochu prostořeký, a tak jsem jednou před sochou sv. Jana utrousil: „Vidíte, pane kanovníku, nakonec z celého Vyšehradu jste mi zbyl jenom Vy“. Nu a opravdu v tu chvíli mi bleskla hlavou myšlenka zpracovat historickoprávní rozbor procesu. Když to přeženu, mohu konstatovat, že „sv. Jan promluvil“.

Od myšlenky ke zpracování studie vede někdy poměrně dlouhá cesta. Jak to bylo v tomto případě u Vás?

Máte pravdu. Snad o žádném českém světcu neexistuje tolik literatury jako o sv. Janu Nepomuckém. A někdy si zdroje hodně a hodně protiřečí. Mým cílem bylo napsat historickoprávní studii, oproštěnou od „nánosu“ legend. Mluvil jsem o tom záměru

tehdy se svým učitelem, předním právním historikem prof. Karlem Malým, bývalým rektorem UK a později i s panem kardinálem Dukou. Oba mi doporučili se svatojánskou problematikou takto zabývat. Zajímavé bylo, že když jsem se – jak se říká – „do toho pustil“, tak to šlo samo. Moje práce byla nakonec uveřejněna pod názvem „K otázce viny a trestu Jana z Pomuku“ v č. 44/1 Právněhistorických studií v roce 2014. Když se před třemi lety připomínalo 1050. výročí založení Pražského biskupství, stala se má studie (v trochu upravené podobě) součástí reprezentativní publikace vydané k tomuto výročí.

Detail podstavce sochy – faksimile vlastnoručního podpisu spolu s notářskou značkou.

Vedle sochy je umístěn pískovcový „patník“ se základními informacemi a QR kódem.

S prvním důvodem jste nás seznámil.

A co ty dva další?

„Neptej se, co může udělat tvé město pro tebe.

Ptej se, co můžeš udělat pro své město.“ Tahle parafráze slavné věty z inauguračního projevu prezidenta Kennedyho z ledna roku 1961 „neptej se, co může udělat tvá vlast pro tebe, ale ptej se, co můžeš ty udělat pro svou vlast“ mě napadla, když jsem od několika přátel sklidil trochu rozpačité pohledy při oznámení, že jsem se rozhodl uhradit částku potřebnou k restaurování. Prezident John Fitzgerald Kennedy byl v 60. letech minulého století prezidentem všech mladých lidí. Já jsem v době jeho prezidentování končil základní školní docházku. „Zlatá šedesátá“, jak se někdy tomuto období říká, znamenala uvolnění dosavadního tuhého režimu a on byl takříkajíc naším vzorem.

Nu a tím posledním, třetím důvodem byla skutečnost, že Jan z Pomuku, sv. Jan Nepomucký, byl nejen knězem, ale i vynikajícím právníkem, známým notářem, doktorem dekretů z univerzity v Padově. Z doby jeho právníckého působení se dochovala v archivech řada listin, jím vlastnoručně sepsaných, podepsaných nebo opatřených notářským signem. Nu a na podstavci sochy sv. Jana bylo volné místo, a tak jsem navrhl, že by tam mohla být umístěna faksimile jeho vlastnoručního podpisu a jeho notářská značka – signum. Takže v Budějovicích máme na podstavci sochy našeho národního světce – a to jako jediní – faksimili jeho vlastnoručního podpisu spolu s notářskou značkou.

Pane doktore, jak byste jako právní historik hodnotil sv. Jana Nepomuckého?

Velký český historik Josef Pekař napsal, že „tu jde opravdu o mučedníka, jenž ve službě své církvi utrpěl od brutální světské moci hroznou smrt. Ze všech našich českých svatých utrpěl smrt nejhroznější...“. To nakonec potvrdil i výzkum světcových ostatků provedený antropologem prof. Emanuelem Vlčkem. Historie oproštěná od různých barokních legend nám dnes ve světle moderních bádání ukazuje sv. Jana Nepomuckého jako hluboce věřícího kněze, vědomého si své kněžské přísahy a povinností svěřených mu vysokým církevním úřadem, poslušného až k smrti a také tak stojícího na straně práva, spravedlnosti a pravdy, o které byl z hloubi srdce přesvědčen.

A na závěr bych chtěl moc poděkovat několika lidem, bez jejichž pomoci a podpory by obnovení sochy nebylo možné:

JUDr. Ing. Tomáši Bouzkovi, náměstku primátorky města Č. Budějovice; **Ing. Ireně Tomandlové**, pověřené řízením odboru památkové péče města Č. Budějovice; **Barboře Janoušové** z odboru správy veřejných statků města Č. Budějovice; **Mgr. Zuzaně Thomové, Ph.D.**, archeoložce Jihočeského muzea.

Ptal se Petr Samec

Personalialia

A/ Ustanovení:

R. D. Ing. Jiří ŠPIŘÍK, Th.D. je k **31. 12. 2025** odvolán z úřadu administrátora **Řkf – arciděkanství Nepomuk** a z úřadu administrátora excurrando farností: **Kasejovice, Prádlo a Vrchčeň**, vše vikariát Sušice-Nepomuk (č. j. 2581/2025). Z důvodu přechodu do plzeňské diecéze je s účinností k **31. 12. 2025** exkardinován z **Diecéze českobudějovické** (č. j. 2582/2025).

R. D. Ing. Mgr. Václav SALÁK je k **31. 12. 2025** odvolán z úřadu administrátora excurrando farnosti **Myslív**, vikariát Sušice-Nepomuk (č. j. 2583/2025).

R. D. Mgr. Jan DOLEŽAL je k **31. 12. 2025** odvolán z úřadu okrskového vikáře vikariátu Strakonice (č. j. 2687/2025).

R. D. JCLic. Mgr. Rudolf Maria HUŠEK je od **1. 1. 2026** jmenován do úřadu okrskového vikáře vikariátu Strakonice (č. j. 2688/2025).

B/ Životní jubilea:

Bc. Josef KUBŮ, trvalý jáhen oslaví **30. 1. 2026** své **sedmdesáté narozeniny**.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

Poselství našich duchovních velikánů: *„Radost všem, kdo jsou v jakékoliv tísní“*

Tímto vydáním diecézního časopisu Setkání vstupujeme do přelomu starého a nového roku. V měsíci lednu si připomínáme mimo jiné i postavu Jana Palacha.

Nehodlám v tomto textu zaobírat se politickými poměry v tehdejší naší vlasti. Rád bych při této příležitosti připomněl slova pražského arcibiskupa Josefa Berana, kterými reagoval na tragickou smrt mladého dvacetiletého člověka, vysokoškolského studenta, který přinesl oběť nejvyšší:

„Drahý lide československý, synové a dcery, bratři a sestry církve pražské,

v této pro naši vlast smutné, zároveň ale i veliké hodině poslyšte i můj hlas, pokorný a slabý, přitom ale plný bolesti a lásky. Je to hlas vašeho starého arcibiskupa pražského, kardinála Josefa Berana, který k vám mluví z Říma. Zatím mi bohužel není možno přijít k vám a po tolika letech odloučení se s vámi opět setkat osobně, jak by bylo mým přáním. Svým srdcem jsem ale u vás a cítím spolu s vámi jako otec a jako občan naší krásné a požehnané vlasti utrpení, které ji skličuje a které ji v bolu a naději tříbí k velikosti a k jednotě. Spolu s vámi truchlím nad tragickou smrtí Jana Palacha a ostatních, kteří zemřeli podobnou smrtí jako on. Skláním se před jejich hrdinstvím, i když nemohu schválit jejich zoufalý čin. Zabít se není nikdy lidské, to ať nikdo neopakuje. Zato ale ať mají všichni před očima veliký ideál, pro který oni obětovali svůj mladý život. Tento jejich ideál je v jádru dobrý a šlechetný – dát život jednoho za blaho všech. Byla to láska k naší vlasti, touha po její svobodě, byl to úmysl vyburcovat její mravní síly, byla to věrnost dějinám našeho ušlechtilého a statečného lidu, byla to snaha zajistit mu pokrok a mír. Tento zářný ideál je jako prapor, který se předává z ruky do ruky. Ten si musí přivlastnit každý z vás, pro ten musíme všichni žít společně, v klidu a s důvěrou. Mám za to, že tu začíná nové období našeho národního života. Vy dobře víte, že já, který k vám mluvím, jsem prožil také své utrpení. Ale dnes není čas na to, abychom mysleli na minulost. Nemařme své duchovní síly nevražením, nýbrž soustředíme je ve vzájemné svornosti na práci, na službu bratřím, k rozkvětu naší vlasti. Budme národem dobrým a statečným. Otevřeme mladým cestu k naději.

Snad se zeptáte, jakým právem mohu takto mluvit já, který žiji daleko od vás. Odpovídám: Mohu tak mluvit, protože to je moje povinnost. Jsem přece z Kristova pověření váš učitel, váš vůdce, váš přítel, váš otec. Musím tak mluvit, protože věřím. Má víra je mé světlo. Mé ruce zvedají toto světlo před vaše oči, aby vás volalo, aby vás vedlo, aby vás pozdravovalo. Kdybych snad už nemohl víc tak mluvit, považujte tato slova má za můj odkaz. Neodmívejte ho, nezapomínejte na něj. Vzhůru srdce, synové a dcery, bratři a sestry, vzhůru srdce! In silentio et spe erit fortitudo vestra, v tichosti

*Služebník Boží prof. ThDr. Josef Jaroslav Beran (*1888, +1969), 33. arcibiskup pražský, 21. primas český v letech 1946-1969 a kardinál od roku 1965.*

a naději bude vaše síla. Ze srdce vám všem otcovsky žehnám ve jménu Otce, i Syna, i Ducha Svatého. Amen. Kardinál Josef Beran“

Proč si připomínat tato slova „staříčkého arcibiskupa“? Snad pro to, že v poslední době a zejména v průběhu uplynulého vánočního času se čím dál tím častěji objevují zprávy o lidech, kteří dobrovolně ukončili svůj život. Co je k tomuto zoufalému kroku motivuje? Ne touha po probuzení národa z letargie, či protest vůči komunistické diktatuře, ale spíše je zde motivem ztráta životních jistot, podlomené zdraví či samota. Ano, tyto skutečnosti jdou ruku v ruce s pocitem zbytečnosti a marnosti života. A proto velice rád připomínám slova pana kardinála Berana, který se hluboce sklonil před hrdinným činem Jana Palacha, ale zároveň zdůraznil, že nikdy nemůže schválit zoufalý čin sebevraždy: „Zabít se není nikdy lidské.“ A jak pomoci z této situace? Dovolím si posloužit slovem našeho Služebníka Božího biskupa Josefa Hloucha, které adresoval pro nedávno uplynulou dobu vánoční a nám může pomoci hledat způsob, jak pomoci: „Již dlouho myslím na Vás a na Vánoce, abyste se na ně co nejlépe připravili a prožili s Bohem v duši, se srdcem plným dobroty a lásky. (...) Proto hlásáme heslo: **„Radost všem, kdo jsou v jakékoliv tísní“**. Proto vás prosím, pomyslete a poohlédněte se po všech sousedech a známých i neznámých. Netažte se, jakého jsou vyznání nebo příslušenství, ale na to, čím byste jim mohli pomoci k větší radosti. Mnozí jsou opuštěni, jiní nemocni, jiní mají v lecčems nedostatek. Poslužte, potěšte, pomozte tiše a taktně, ať neví pravice, co činí levice. (...) Tuto radost vnášejte všude z vděčnosti, že jsme se dočkali Vánoc. Víte, co známých a snad mnozí mladí – již jsou na hřbitově. A Vaše skutky lásky budou nejmocnější prosbou do nového roku, aby byl šťastný. Děkuji Vám předem jménem Ježíše Krista, který Vaše projevy lásky přijme, jako by jemu přímo byly prokázány.“

prof. PaedDr. ThLic. Martin Weis, Th.D.

Robert Huneš: HOSPIC JE MYŠLENKOU LIDSKOSTI

Robert Huneš (56) nastoupil do funkce ředitele Hospice sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích hned při jeho vzniku. Počátkem listopadu 2025 uplynulo od té chvíle 20 let. Za tu dobu doprovodili v hospici na Věčnost na 4000 lidí. Robert Huneš se svěřuje, že právě zde poznává život: „Nahlížím-li na osudy pacientů, objevuji, co znamená skutečný úspěch. Snad je to smíření, odpuštění, pokora, láska, vděčnost, urovnané rodinné vztahy a spatření dobra při ohlédnutí zpět. Ostatní nebývá důležité...”

Jak vzpomínáte na otevření Hospice sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích?

Je to jako včera. Pacientům jsme se otevřeli 1. listopadu 2005. Vše bylo nablýskané, čisté, voňavé, dychtivý personál v očekávání, ale pacient žádný. Přes několikaměsíční propagační kampaň nikdo, zapůsobily strach, předsudky, obavy a jistě i další důvody. Prvního pacienta jsme přijali teprve následující den. Bylo 2. listopadu 2005, den lidově nazývaný Dušičky. Nejen, že byl tento pacient hospitalizován ve svátek, který má hospicovému určení blízko, ale navíc byl povoláním lékař, a ještě ke všemu pokřtěný Jan Nepomuk. Kdo věří na náhody, ať si jim věří. Podobné náhody nás provázejí po celých dvacet let. Podobně jako vybudování hospice samotného či skutečnost, kolik úžasných krásných lidí tento dům přitáhl v něm pracovat.

Kolik pacientů a s jakými onemocněními jste měli? Jací byli?

Za dvacet let jsme na Věčnost doprovodili téměř čtyři tisíce pacientů, kteří se svěřili naší péči. Výraznou většinu tvořila onkologická onemocnění. Při péči o umírající jsme byli svědky řady nevšedností hmotných i duchovních. Doprovodili jsme na tzv. Druhý břeh života 103letého kmeta i krásnou 22letou dívku. Věnovali jsme se bez rozdílu bezvěrcům i zbožným duším, setkali se s lidmi prostými i vzdělanci či vědci velkého významu. Čelili jsme bezohlednosti a atakům hospitalizovaného bezdomovce, který na sestry neváhal vzít velký nůž, ale většinou vděku ušlechtilých duší. Doprovodili jsme kněze a řeholní sestry na konci jejich dní, ale i ty, kteří je dříve pronásledovali čili estébáky nebo důstojníky Československé lidové armády. Plakali jsme s plačícími a radovali se s radujícími, prolili velké množství slz a zažili ještě větší množství radosti a úsměvů s těmi, kteří nám byli a jsou svěření.

Dá se i u vás čekat na zázrak? Byl někdo, kdo se z hospice vrátil?

Ano, jednou jsme tenhle výjimečný případ zažili. Jednalo se o pacientku plně indikovanou do hospice. Inoperabilní nádor, metastázy, veškerá léčba neúspěšná, hmatné tumory v celé dutině břišní. Po měsíci od přijetí se její stav nikterak nezhoršoval, ba naopak. Po dalších dvou či třech měsících se její stav opět zlepšil, hmatné tumory žádné. Odeslali jsme ji na podrobná vyšetření, a nikde nic. Po krátkém dalším čase si sbalila věci, sama čiperně odešla na nádraží a odjela veřejnou dopravou domů.

Váš hospic nabízí i jinou pomoc, že?

Ano, další stovky potřebných využily odlehčovací službu, někdy jí říkáme respitní pobyt. Ten využívají obětavé rodiny, jež o svého blízkého pečují doma, a potřebují si odpočinout na dovolené. V areálu lůžkového hospice je po dvou dekadách mnohé změněno. Vybudovali jsme za obětavé pomoci dobrovolníků v zázemí hospice park, který je k dispozici pacientům, ale i veřejnosti, a stal se pomyslnou třetí vstupní branou do historického centra města. Park během roku žije kulturními vystoupeními, hudebními i divadelními. Veřejnost překonala počáteční ostych a našla si do těchto míst cestu. Je radost vídat ve všední okamžiky tepající život v parku. Milence držící se za ruku, maminky s kočárkem, rodiče s malými dětmi u voliéry s papoušky, postarší návštěvníky na lavičce s knížkou či novinami. Naši pacienti o berličkách, na vozíku či na lůžku se stali přirozenou součástí života v parku, aniž by se nad tím tzv. zdravá veřejnost pozastavila. Je to velká proměna od dob nedávno minulých, kdy slabí, nemocní či postižení lidé byli uklízeni za zdi ústavů na okraje měst.

Foto: archiv Hospice sv. Jana N. Neumannová o.p.s.

V parku kdysi žehnal sochu sv. Jana N. Neumann biskup Mons. Jiří Padour, který na sklonku života zamířil zas k vám.

Otec biskup Jiří nás měl rád, a my jeho také. Jsem vděčný, že nám bylo dopřáno mu v posledních dnech života pomáhat a že jsem mohl být také u něj.

U vás v hospici potkáváme také řeholnice nebo kněze.

Sestry boromejky či lomecké františkánky u nás na různých pozicích pracovaly od počátku. Jako zdravotní sestry, staniční sestra, ošetřovatelky či pastorační asistentky. Naneštěstí je to již minulost, protože i jich ubývá, a nové nepřicházejí.

Chtěl byste se u vás postarat o své nejbližší? A kde byste chtěl svou pozemskou pouť zakončit vy?

V těchto dnech je to právě rok, kdy jsem v hospici dochoval tatínka. Před lety i svou babičku. A já? Bude-li to třeba...

Loni jste se k odchodu tatínka vyjádřil poděkováním všem spolupracovnícům.

Byl to měsíc, kdy v náručí jejich laskavé péče zemřel a vrátil se ke svému Stvořiteli. Tři týdny strávil v jedné z pražských fakultních nemocnic. Tři týdny marných nadějí, rychlého chřadnutí, kdy se z chodícího člověka stal imobilní pacient zcela upoutaný na lůžko. Tři týdny nezájmu o člověka, tři týdny proseb táty, abych jej vzal pryč. Nejvíce mne zasáhla ta poslední: „Já tě poslechnu úplně ve všem, jenom mne, prosím, odtud dostaň.“

Tatínek nebyl onkologicky nemocný, tak jsem velmi váhal jej vzít do našeho hospice, aby se to nejevilo jako protekční krok. Nakonec jsem jej přece jen přeložit nechal. Tatka byl rád a vděčný. Už jen obtížně mluvil, ale dokázal zažertovat se mnou i se sestřičkami. A když už nemohl mluvit vůbec, alespoň se šibalsky zakřenil, což byla největší pochvala, protože byl spokojený.

Jak jste tatínkovo odcházení vnímal a prožíval?

Záleželo mi na spáse jeho duše, ale nevěděl jsem, jak na to.

Tatínek byl pokřtěný, už jako malý ministroval. Ale po roce 1948, když mu bylo devět let, jej rodiče zřejmě od kostela i náboženství odvedli. Myslím, že to bylo kvůli jeho tatínkovi a mému dědečkovi Antonínu Hunešovi, který po válce až do roku 1948 pracoval u prezidenta Beneše, a byl pak za to perzekuován. Soudruzi se na něj po tzv. Vítězném únoru zaměřili a jen taktak, že neskončil ve vězení. Trestem bylo jen, že nesměl najít žádné odpovídající zaměstnání, čímž byla rodina bez příjmů, a trápila je nouze. Nechtěli soudruhy dráždit, a tak můj tatka v dalších letech vyrostl tzv. mimo kostel. Věřících si ale vážil a říkal např.: „*To jsou křesťané, budou to slušní lidé.*“ Poslední roky života měl k víře stále blíže. Když nás navštěvoval ve Vodňanech, kde bydlíme, vždycky jsme chodili za jeho rodiči na hřbitov, kde jsme je uložili. A připojoval se s námi nahlas k modlitbám, jež jsme nahlas říkali, tak, jak se na ně z minulosti rozpomínal.

Po deseti dnech něžné péče v hospici, milých slov a laskavých úsměvů táta zemřel. Děkuji s. Bohuslavě, protože byl nakonec smířený a zaopatřen svátostmi. Poslední den odpoledne jsem u něj seděl, držel jej za ruku a modlil se růženec. Tekly mi slzy. Přišla jej zkontrolovat Míša H. a vida nás, zůstala a hladila mne po rameni. Jen tak, v tichu, nemohl jsem mluvit. Večer P. Tomáš Paradič za tátu sloužil mši svatou, na které jsme s manželkou mohli být společně u sester boromejek v kapli. Udělil mu také svátost pomazání nemocných. Nad ránem tatka zesnul. Děkoval jsem všem, věděl jsem, že jsou skvělí, ale v téhle osobní chvíli jsem to i prožil.

Co těm, kteří se jako vy starají o své blízké, nabízíte ještě?

Rodinám, jež na sebe vzaly břímě péče o blízkou osobu, je k dispozici půjčovna pomůcek. Vypůjčit si mohou nejen běžné kompenzační pomůcky, ale také automatická polohovací lůžka, koncentrátory kyslíku, aktivní antidekubitní matrace aj. Zbudovali jsme také vzdělávací centrum, kde se poskytují kurzy, přednášky, semináře, školení pro zdravotnickou i laickou veřejnost.

Vedle vás se později objevilo i další potřebné zařízení...

V areálu vyrostl Domov Matky Vojtěchy, který slouží osobám s různými druhy demencí, hlavně Alzheimerovou chorobou. Čtyři naše domácí hospice zajišťují péči pro umírající u nich doma, kam za nimi sestřičky a lékaři dojíždějí. Působí kromě Prachatic i v Českých Budějovicích, Strakonících a Českém Krumlově. Také poskytujeme odborné sociální poradenství a provozujeme poradnu pro pozůstalé v období zármutku. V součtu naše o.p.s. zaměstnává přes dvě stovky osob. Na hospicovém konání se kromě obětavých zaměstnanců podílí i velké množství dárců, dobrovolníků, příznivců, včetně dobré spolupráce s vedením města. Jsme jim všem vděční. Pomáhání druhým patří k nejobtížnějším, ale nejhezčím disciplínám. Myslím si, že je to spravedlivé. Zákon zachování hmoty i zákon zachování energie platí, obrazně viděno, i ve vztazích a my hodně vydáváme.

Kdo v hospici nebyl, neumí si představit, jaká je tam atmosféra a s čím se pracovníci stále setkávají. Dá se to předat?

Jaký je denní pracovní chléb kolegů? Zápach, nářek, krev, stolice, zvratky. Permanentní potřeby pacientů, dokonce

i rozmary. Jejich strach a výčitky svědomí, smutek z jejich nezvedených dětí, z rozvrácených rodin. Manipulace s těžkými jedinci je, s trochou nadsázky, tréninkem vzpěračů. Být vždy k dispozici, ve střehu, ve dne, v noci. Proto pro nás tolik znamená úleva a vděk pacienta, děkovaný dopis rodiny, podpora dárců či přízeň okolí. Vaše málo je pro nás hodně. Naše dřina se tím stává snesitelnější a motivace do práce je větší.

Co vás na téhle náročné – fyzicky i psychicky – službě a práci těší?

Nahlížím-li na osudy našich pacientů, jež jsme dochovali, objevuji, co znamená skutečný úspěch. Snad je to smíření, odpuštění, pokora, láska, vděčnost, urovnané rodinné vztahy a spatření dobra při ohlédnutí zpět. Ostatní nebývá důležité. Tak nějak poznávám život, který nespočívá v sebeobslužné soběstačnosti, vyvinuté muskulatuře, hebké pleti či bezvadné funkci našich svěračů. Jeho skutečná hodnota je ve schopnosti milovat a být milován, v umění dávat, ale i přijímat, v dobrotě srdce. Plody pak bývá ovoce v podobě vděčnosti, úsměvu, něhy, klidu, pokoje a smíření. Tedy to, co je v životě nejdůležitější. Až tady můžeme zahlédnout pravé bohatství světa. I kdybychom vyhráli největší jackpot ve sportce, můžeme si koupit nanejvýš dům, ale ne domov, koupíme si sice přízeň, ale ne přátelství, zaplatíme si zábavu, ale ne už radost, koupíme si lék, ale ne zdraví, pořídíme si knihu, ale ne moudrost. Ani koupí Bible nedostaneme víru a získáním výhod se nedočkáme požehnání.

Práci s umírajícími, náročnou na psychiku, je možná třeba dělat s jistou dávkou černého humoru. Vydali jste o tom i knížku, že?

Ano, jmenuje se „*Vinnetou se chce bratřit*“. Jsou v ní zaznamenány veselé příhody ze života prachatického hospice. Lze v ní nahlédnout pod roušku hospicového světa, který je hezčí, radostnější, bezbolestnější i veselejší, než si mnoho lidí myslí. Z došlých ohlasů od čtenářů: „*Včera mi ji kamarádka přivezla. Řehtala jsem se celý večer. Je hezký, jak lidi, kteří vědí, že brzy přijde smrt, jsou až syrově upřímní... Je to dojemné, nadějeplné, důstojné a je to důkaz toho, že smrt nemusí být jen smutná.*“

Doporučil byste lidem, aby u vás v hospici pracovali?

Hospic není dům ani zaměstnání, kam se chodí do práce, není ani souborem činností. Hospic je myšlenka lidskosti přetvářená ve skutečnost obětavou prací, nezištnou myslí a vroucím srdcem těch, kteří v něm pracují. Děkuji všem, kteří k tomu za uplynulých 20 let přispěli.

Být jen ředitelem nestačí, jak jste uvedl v některém rozhovoru. Za zlepšení hospiců jste se rozhodl proto kandidovat do politiky.

Nad politikou nelze jen láteřit, odpovědné je zkusit věci změnit. Proto ona angažovanost. Ale to už je spíše minulost.

Co dělá naše ministerstvo zdravotnictví špatně?

Nevím, co dělá špatně, dělá asi jen, co umí. Jeho slabinou je, že za činností moc nevidí člověka, jen statistiky, čísla, ekonomiku. Ale pacienta příliš nezná.

Nechtěl jste být jáhnem, neboť ten člověka vidí?

K jáhenství jsem byl některými kněžími vyzván, ale nikdy jsem to nevnímal jako volání.

Čím je pro vás víra? Jak se dá předávat druhým?

Víra je pro mne smyslem života. Předávat se nedá. Myslím, že lze snad život s Pánem nabízet jako následováníhodnou cestu, ale víru samotnou dává Bůh. Sám jsem to zažil poměrně dramatickým způsobem.

Jste ředitelem Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče. Co byste chtěli zlepšit a čeho dosáhnout?

Naše Asociace je malá. Sdružuje organizace poskytující lůžkovou a domácí hospicovou péči a garantuje kvalitu jejich služeb. Cílem je prosazování a podpora hospicové péče, která vychází z úcty k člověku jako jedinečné neopakovatelné lidské bytosti. Asociace prosadila uzákonění lůžkové i domácí hospicové péče. Ve spolupráci s ministerstvem zdravotnictví se podílela na vytvoření prvních českých Standardů kvality hospicové péče a na kodifikaci úhradového mechanismu pro lůžkové hospice z veřejného zdravotního pojištění. Přispěla k tomu, že v každém kraji je vybudovaný lůžkový hospic. Za 20 let svého působení se významně podílela na proměně české společnosti ve vnímání smrti a umírání. Jak řekl zpěvák irské skupiny U2 Bono Vox: „*V životě se snažte dělat to nejlepší, co umíte, abyste si zachovali svou důstojnost; při umírání je někdy třeba, aby vaši důstojnost hájil někdo jiný.*“

Jak se odraťujete, když odejdete z hospice?

Hrady, zámky, zahrádka, to jsou moje pozlátka.

Ptal se Radek Gális

Robert Huneš, ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA, (56), absolvoval Pedagogickou fakultu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně, Vysokou školu zdravotnictví a sociální práce sv. Alžběty v Bratislavě a manažerské studium ve Společnosti pro management a leadership v Praze. Dvanáct let vyučoval na vodňanském gymnáziu, od roku 2005 působí jako ředitel lůžkového Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích, o.p.s. který je i zřizovatelem domácích hospiců v Č. Budějovicích, Strakoniciích, Prachaticích a Č. Krumlově. Je držitelem ocenění Výboru Dobré vůle Olgy Havlové za vynikající realizaci projektu hospice (2011), držitelem ocenění „Osobnost roku 2015“ v sociálních službách a Ceny hejtmanky Jihočeského kraje „Zlatá šupina“ za rok 2020. Je prezidentem Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče, členem Rady poskytovatelů zdravotních služeb Ministerstva zdravotnictví. Spoluautor knih „*Průvodce v čase zármutku*“, „*Věci předposlední a poslední*“, „*Vinnetou se chce bratřit a další tajemství prachatického hospice*“. Bydlí ve Vodňanech, s manželkou Klárou má tři dospělé děti Matěje, Aničku a Terezku.

10. výročí úmrtí biskupa Jiřího Paďoura

Ve čtvrtek 11. prosince 2025 uplynulo deset let od úmrtí dvanáctého českobudějovického biskupa Mons. Jiřího Paďoura. Mons. Jiří Paďour začal působit v českobudějovické diecézi v únoru 2001, kdy byl jmenován koadjutorem Mons. Antonína Lišky. Následujícího roku převzal vedení českobudějovické diecéze.

„Sešli jsme se zde, abychom vzdali čest mému předchůdci, biskupovi Jiřímu Paďourovi, na kterého vděčně vzpomínáme,“ řekl v úvodu zádušní mše svaté její hlavní celebrant – třináctý českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil. „Chceme za něj přinést nejsvětější oběť, modlit se za něj a vyprošovat mu potřebné milosti k tomu, aby mohl být očištěn a mohl patřit na tvář Boží.“

Na začátku homilie se biskup Kročil zaměřil na advent. Definoval ho jako dynamický pohyb, kterým nám Pán přichází naproti. Bůh přichází k člověku, ale setká se s Ním jen ten, kdo Mu jde vstříc, kdo po setkání s Ním touží a kdo je bdělý. Připomněl také, že se nejedná jen o jeden jediný příchod Pána, ale že celé dějiny spásy jsou vlastně dějinami Boží iniciativy, které začínají stvořením a končí parusí, tedy koncem času a koncem tohoto světa.

„V tomto adventním čase si připomínáme mého předchůdce, biskupa Jiřího Paďoura a vnímáme stále více a stále silněji jeho jistotu víry, jeho moudrost a nadšení pro Pána a jeho vnitřní sílu, kterou kolem sebe šířil,“ vzpomíná na dvanáctého českobudějovického biskupa třináctý českobudějovický biskup. „Chci ale zdůraznit jedno: otec biskup Paďour se nezapsal do dějin českobudějovické diecéze jen tím, že byl biskupem, jako spíše tím, co jako biskup vykonal pro místní církev,“ prohlašuje Mons. Vlastimil Kročil a sdílí osobní vzpomínku: „Když mi v den

mého biskupského svěcení zde v katedrále blahopřál a kladl mi na srdce moudré rady, říkal mimo jiné, abych se snažil nekázat příliš dlouho, neboť tak si získám oblibu u lidí. Snažím se to dodržet, i když se mi to ne vždy daří.“

Současný českobudějovický biskup se tímto chystal svou homilii ukončit, ale nedalo mu to a připomněl jeden zcela zásadní moment, který sehrál důležitou roli v duchovním životě biskupa Jiřího: *„Když před deseti lety odcházel biskup Jiří z tohoto světa, bylo v médiích často zdůrazňováno jeho herecké období. Pro něj to však bylo období hledání hlubšího smyslu života. Divadlo ho vnitřně neuspokojovalo. Jeho citlivé a duchovně zaměřené nitro hledalo něco hlubšího, něco vyššího. V době tohoto intenzivního hledání navštívil mimo jiné i Osvětim v Polsku. A právě tato návštěva na něj hluboce zapůsobila a on se rozhodl pro Krista a pro evangelium. Zároveň tu hluboce působila i atmosféra roku 1968, zvláště oběť života Jana Palacha. Ve světle těchto událostí pocítil mladý Jiří touhu žít hodnotnějším životem pro Boha. Takové byly momenty, které přivedly Mons. Jiřího Paďoura ke kněžskému a později biskupskému svěcení a utvářely ho v osobnost vyzrálou a duchovně pevnou. Vzpomeňme na biskupa Jiřího a společně se modleme: Odpočinutí věčné dej mu, ó Pane, a světlo věčné ať mu svítí. Ať odpočívá ve svatém pokoji. Amen.“*

Stanislava Vitoňová